

Ποιότητα και αίσθηση ευθύνης

Η μουσικοθεατρική σύνθεση «Γυναικείο Μελάνι» από τη Μάρα Κωνσταντίνου

Της Νόνας Μολέσκη

Στην καινούργια της δουλειά, τη μουσικοθεατρική σύνθεση με τίτλο «Γυναικείο Μελάνι», παραγωγή του Ledra Music Soloists, η Μάρα Κωνσταντίνου υπογράφει την ιδέα, τη σκηνοθεσία, τη δραματουργία, την επιλογή τραγουδιών, μουσική επιμέλεια και την κινησιολογία και εμφανίζεται ως μοναδική ηθοποιός στη σκηνή. Περισσότερη ευθύνη και περισσότερη έκθεση στην κρίση του κοινού δύσκολα μπορεί να φανταστεί κανείς. Αν

στην προηγούμενη της δουλειά, το "Piano and Voice Chapters", η Μάρα Κωνσταντίνου είχε όχι μόνο τη μουσική, αλλά εν μέρει και την υποκριτική στήριξη από τον

Με καταπληκτική άνεση και ποιότητα εκτέλεσης, η Μάρα Κωνσταντίνου εναλλάσσει τον λόγο με τα τραγούδια

πιανίστα Σάββα Σάββα, είχε επίσης και τη συγγραφή των συνδετικών κειμένων από τον Κώστα Μαννούρη, τα οποία μαζί με τα τραγούδια - ρόλους καθόριζαν τη δραματουργία της παράστασης, στο «Γυναικείο Μελάνι» εν αρχή ην ο λόγος. Δεν μιλώ για το τελικό σκηνικό αποτέλεσμα, όπου η μουσική και οι μουσικοί έπαιζαν σημαντικότερο ρόλο, μιλώ για τη στιγμή της γέννησης της ιδέας, όταν η Μάρα ανακάλυψε την πηγή της έμπνευσής της στον επιστολογραφικό λόγο γνωστών γυναικείων προσωπικοτήτων. Πού αλλού παρά στα προσωπικά ερωτικά γράμματα που στόχευαν στη μεταφορά των πιο

έντονων συναισθημάτων στον μοναδικό παραλήπτη, ο λόγος μπορούσε να έχει τέτοια ισχύ και τέτοια ειλικρίνεια; Επιφορτισμένος με την πειθώ, προορισμένος να καλύψει όλες τις αποστάσεις, χώρου και χωρισμού, εγκατάλειψης και προδοσίας, ο λόγος των επιστολών συνεχίζει να ασκεί ιδιαίτερη γοητεία. Παρόλο που δεν απευθυνόταν σε κανένα άλλο παραλήπτη, εκτός από τον Ένα, έχει τα γνωρίσματα του λογοτεχνικού είδους, όπως θεωρείτο για αιώνες η επιστολογραφία. Έτσι, η Μάρα Κωνσταντίνου θέλησε να γίνει κομιστής αυτής της γοητείας, ανακαλώντας την εποχή όπου ο λόγος είχε

αυτόν τον στιλιστικό πλούτο και αυτόν τον λειτουργικό ρόλο του εργαλείου της διαπροσωπικής ουσιαστικής επικοινωνίας. Πόσο γοητευμένη είναι η ίδια από το υλικό που έχει επιλέξει και εντάξει στο κείμενο της παράστασής της, φαίνεται και από την έκτασή του. Δεκατρία αποσπάσματα από επιστολές δεκατριών γυναικών, είτε τόσο γνωστών όπως η Σιμόν ντε Μοβουάρ, η Ισιδώρα Ντάγκαν, η Βιρτζίνια Γουλφ, η Μαρία Πολυδούρη, η Αναΐς Νιν, η Φρίντα Κάλο, η Πηνελόπη Δέλτα, είτε λιγότερο γνωστών (σε μένα, εννοείται), συνδέονται σε μια συνεχή ροή λόγου, χωρίς να βάλει μέσα στους

στόχους της τη δημιουργία σύντομων βιογραφικών σκίτσων ή την ευδιάκριτη υποκριτική διαφοροποίηση στο πέρασμα από τη μια μορφή στην άλλη.

Η ηθοποιός διαφοροποιείται όταν αλλάζει το συναισθηματικό περιεχόμενο του λόγου, όταν περνά από την ερωτική έλξη στην απόγνωση του τέλους μιας σχέσης, από τη θριαμβευτική αποκορύφωση στον πόνο της μη ανταπόκρισης.

Συνειδητά επιστρέφοντας στη συμπεριφορά επιστολογράφου (πέννα, χαρτί, γραφομηχανή) και διατηρώντας την ίδια ενδυματολογική όψη, η Κωνσταντίνου βάζει κάποιους τόνους, όπως το απόσπασμα από το «Λαχταρώ» της Σάρα Κέιν ή όπως το χορευτικό ξέσπασμα. Το video του Μιχάλη Κλεάνθους προσδίδει την αίσθηση επαφής της ηθοποιού με τις μορφές που ανακαλεί.

Με καταπληκτική άνεση και ποιότητα εκτέλεσης εναλλάσσει τον λόγο με τα τραγούδια, η επιλογή των οποίων εντάσσεται αρμονικά στο σενάριο του συνόλου ενισχύοντας το ποιητικό αποτέλεσμα. Η ομάδα των έξι μουσικών (δισκουέες και μουσική διεύθυνση Μιχάλης Μέσσιος, Ιωάννης Βαφέας, Ιάκωβος Πάρπας, Κωνσταντίνος Δεμιριτζόγλου, Χρίστος Γερολασίτης, Αλέξανδρος Κωμοδρόμος) δεν συνοδεύει απλά, αλλά συμπρωταγωνιστεί στην παράσταση.

Οι λέξεις ευγένεια, επαγγελματισμός, ποιότητα, αίσθηση ευθύνης, σεβασμός, συναισθηματικότητα χαρακτηρίζουν αυτή τη δουλειά, αφιερωμένη στη μνήμη της γιαγιάς της Μάρας και του Νικόλα Κωνσταντίνου του Ledra Music Soloists, Ρίτσα Οικονόμου (1919-2019).